

— "Όλα τ' έχει ο Χατζιδάκης, μόνο μία βελός του λείπει.

— Στην άνδρική καλός είναι κι' ο Σωτηριάδης.

— Τι έχεις Βλάχε; Τι είχα πάντα.

— Στο Μόναχο βρέχει και στο Χατζιδάκη το κεφάλι βροντά.

— Καλά 'ναι τα φαρδομάνικα (λόγια), μ'α για τους Καθηγητάδες.

— Μπάρμπα Ντεληγιάννη, ή γλώσσα σου τρέχει.

— 'Απ' το χειμώνα είναι.

— Σ'ε ξέρω κι' απ' το καλοκαίρι.

— Μπατέ, φοιτητάδες, αλέστε, κι' αλεστικά μ'η δόστε.

— Κατά το Μαστρο-Κόντο και τα κοπέλ-
λια του.

— Βλάχος κερνάει, Βλάχος πίνει.

— Στου δασκάλου την πόρτα 'σο θέλεις βρόντα.

ΠΟΥΛΑ Ο ΚΥΣΤΙΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΜΙΑ ΙΔΕΑ

Φίλτατε «Νουμά».

Έκείνο το γράμμα των Κουταλιανών, που έδη-
μοσιεύατε στον προχθεσινό «Νουμά» το διαβάσατε
καλά, καλά; Πιστεύω ναι. Τότε γιατί, αφού ξέρετε
πώς ο «Νουμάς» δεν έχει την πρώτη κυκλοφορία—
θερμή ο καιρός του—δεν έπληρατε μια σάλπιγγα
Τυρρηνική να το βροντοφωνήσετε σ' όλη τη Ρω-
μηοσύνη; Γιατί άδικήσατε τόσες φωτεινότητες αλή-
θειες; Γιατί τις έβαλατε κάτω από το λυχνόστατη,
και δεν τις αφήκατε να φωτίσουν εκεί που οι δασκά-
λοι μας σκοτίζουν τα πνεύματα των παιδιών μας
και στραγγαλίζουν τις ψυχές των και στραβώνουν
διάνοιες; Γιατί; Πρέπει να το ξέρετε, πως σ' αυτή
την περίπτωση έγκληματίστες. Και πρέπει για να ξε-
λειωθεί να δουλέψης ζεστό—και μαζύ σου όλοι όσοι
νοιώθουν το λόγο πατρίδα—για να τυπωθή το γράμ-
μα αυτό σε έκτομμύρια φυλλαδούλες και να σκορπι-
σθή όπου Ρωμής δάσκαλος και μαθητούδια Ρω-
μηόπουλα.

Δικός σου.
ΑΡΜΙΝΤΑΣ

ΓΡΟΘΙΑ ΚΟΥΤΑΛΙΑΝΟΥ

Άγαπυτέ μου «Νουμά».

Μπαξές το περασμένο φύλλο σου, και τόμορρότερο
λουλούδι του το γράμμα του Στράτου και του Φώτη
των Κουταλιανών. Άμα το διάβασα, δεν άπόρησα
κθόλου γιατί δεν το δεχτήκανε τα «Παναθηναία». Τέ-
τοιο λουλούδι άγνό και παρθενικό, κομμένο από
τούς όλανθισμένους της Άλήθειας μπαξέδες, δεν έκανε
για την σκοτεινή και μουχλιασμένη σάλα των «Πα-
νηθηναίων». Θα μαραινόνταν στη στιγμή. Για να
ζήση, και να σκορπάη μέρες και βδομάδες την εύω-
διά του, ήθελε άνοιχτό άγέρα και τέτοιο ευρήκε στον
«Νουμά». Γεια σου που το δέχτηκες και που στόλι-
σες μ' αυτό το περασμένο φύλλο σου.

Θυμάσαι τον Παναγή τον Κουταλιανό στις κα-
λές του μέρες; Θυμάσαι κείνη τη φοβερή γροθιά του
που θαρρούσε πως αν τη κατέβαζε μπορούσε και
βράχο να το κάμη θρίψκα; Αί, τέτοια γροθιά Κου-
ταλιανού έφαγε κι' ο Δασκαλισμός με το περίφημο
αυτό γράμμα. Ντραλίστηκε κι' άποστομώθηκε.

Πιστεύω με. Άν δοκίμαζε νάπαντήρησ, θαφερνε
πάλι τις αιώνιες «άδρες κι' άδελφές» μπουρ-
μπουλίες του. Άπάντηση με ούσία, με λογική, με
δύναμη καμμιά. Γιατί το γράμμα των Κουταλια-
νών τα γκρέμισε όλα τα λασπόκαστρα του, τα θεμε-
λιωμένα άπάνω στη ψευτιά και στην κατεργαριά.
Αυτό είναι.

Μά να με συμπλήρως, άφέντη μου «Νουμά», και
δεν ήρθα να το κρίνω το γράμμα. Ήρθα να σου φα-
φανερώνω την εύγνωμοσύνη μου τη βαθειά γιατί μ'
έκανες να περάσω μια παραδείσια μέρα με το
γράμμ' αυτό—που δεν θ' ναι μοναχό του, μ'α θάχνη
κι' άλλα, γιατί ο τίτλος του «Γράμματα άπ' την
Κούταλη» αυτό μ'ας εύαγγελίζει.

Δώσ' τα λοιπόν και τ' άλλα γρήγορα, λούσε μας
με το άνθονέρι της Άλήθειας, φωτίσε μας με το
άγιο της Ίδέας, φως και σ' εύγνωμονούμε.

Για σου.

ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΨΥΧΗ ΣΟΥ

ΕΚΕΙΠΕΡΑ*

που την άνοιξη χαρούμενο κελαδεϊ τ' άη-
δόνι, που το τρελλό άγεράκι παίζει μέσα στα
όμορφα λουλούδια, π' ο ήλιος ταξιδεύει
πάντα σε καταγάλανο σ' ανέφελο ούρανο και
το φεγγαράκι δλόδρωτο, καμαρωτά άργοπερ-
πατάει τη νύχτα,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

που το ξανθό καλοκαίρι περνάει με τραγουδι
αϊώνιο κι' ο Ζέφυρος τ' άκολουθάει με το παι-
γνιδιάρικο μουρμούρισμά του· που οι κατα-
στόλιστοι, οι μυριόχρωμοι κάμποι χύνουν
γύρα τόση μουσκοβολιά· που το ρυάκι καθά-
ριο, διάφανο κι' δλόδροσο με κάποια χάρη
δούγκριτη κυλάει,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

που όλα τραγουδούνε και μασκοβολούνε, που
δλα λαμποκοπούν κι' αστράφτουν από χάρη
άπ' όμορφιά, από νειότη,

ΕΚΕΙΠΕΡΑ

στη φωτολουσμένη, στη Μεγάλη Γη μια μέρα
κι' η Μεγάλη σου Ψυχή θα ζήση εύτυχισμένη.
Άγαλμα μεγάλο κι' άψηλό σαν την Ίδέα
θα σου στήσουμε!

Ή ψυχή σου θα φτερουγιάζη δλόχαρη στα
βουνά και στους κάμπους μας κι' άπ' την
Ίδέα θα φυτρώσουν στη γλυκιά μας Πατρίδα
τα πιο μυρωμένα τα πιο όμορφα λουλούδια.

Μ' αυτά θα σου πλέξουμε τ' άθάνατο στε-
φάνι. Μ' αυτά θα σου γλυκάνουμε την πικρα-
μένη σου ψυχή!

ΜΑΡΚΟΣ ΓΕΡΑΝΗΣ

* «Ρόδα και Μηλα», Ψυχάρη Τόμ. Β'. σελ. 202.

ΑΚΟΥΣΑΜΕ

== Πώς ο Χατζιδάκης τα σήγε πρίμα με τις μουζεφριές
του στην παλιο-καινούρια του φυλλάδα, μ'α θα τ'ά-
φερε στενά με την άπάντησή του Πάλλη.
== Πώς η Πάλλη είναι άνιση, έπειδή ο Χατζιδάκης δεν
ξέρε να γράψη.
== Πώς και νάξερε πάλι δ'α είχε τι να πη.
== Πώς κι' ο Ίσιος ο Κόντος, σαν άκουσε τις ύπερβολές
του Μιστριώση, κοντοστάθηκε.
== Πώς ο κ. Βλάχος ρουφώντας μες το δρόμο τις προά-
λλες ένα στρίδι, έλεπε την παροιμία
«Έμεις οι Βλάχοι
όπως λάχνη».

== Πώς δ'α και αν συνάξη ο «Νουμάς» από τα φύλλα
του, ο κ. Ξερόπουλος πάντα θα συνάξη διαπλάσια.
== Πώς σ'α διψάη ο Μπάρμπα-Βικέλας φωνάζει το άρο-
σίνι.
== Πώς ένας φοιτητής που άγόρασε μερικές έλιές και
του τις βάλανε σ' ένα κατεδατό «Άλγη», έλεγε: «Η
μπακάλης ραγκαβίζει ή Ραγκαβής μπακαλίζει».
== Πώς στην Έλλάδα τα περιοδικά θα όνομάζονται τώρα
κ' έμπρός παροδικά. Κ' οι έφημερίδες παραδικά.
== Πώς ο Ντεληγιάννης είναι και κομμάτι ψάλτης. Κά-
ποιος περνώντας κάτω από το σπίτι του τον άκουσε
κ' έψελνε

«Άπό φυλακής Πρωίας»

«Βουλήν προαίωνιον»

«Παρήλθεν ή σκιά του νόμου»,

και διάφορα άλλα.

== Πώς ή Μίς Ντώνκαν θα χορέψη, σαν ξαναγυρίση εδώ,
μέσα στην Άκαδημία το συρτό με το Μιστριώτη.
== Πώς ένας από τους μεγάλους άρχηγούς της Ίδέας
έστειλε μήνυμα της Κυρίας Παρρέν πως σ'α αυτή
την περίπτωση οι άντρες σταθήκανε γυναίκες κ' οι
γυναίκες άντρες.
== Πώς έπίτηδες την έβαλε αυτή τη φράση σε Παρρε-
ν-θετικά σημεία.
== Άκούσαμε κι' άλλα, μ'α ο «Νουμάς» φωνάζει πως
σώνουν αυτά.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

Υ. Γ. Με συγχωρείς, Κύριε «Νουμά», που ξανάρ-
χουμαι, μ'α καθώς έδωκα από την πόρτα σου συλλογι-
στηκα πως άλλη μια άπόδειξη του ρητού εκείνου είναι
πως οι Τρεις Χάριτες της Άρχαιότητας είναι σήμερα
Τρεις Χάρει—της γλώσσας, και μπορείτε να τους βρήτε
στο Πανεπιστήμιο.

ΓΛΩΣΣΙΤΣΑ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— κ. Τυπικό. Άφού το «δεσποινίς» δεν το βρίσκετε και,
πολύ σωστό, καθόλου Ρωμείο, όταν γράψετε σε κόρη
πίτε την «κυρία». Το «κυρία» πάει πολύ καλά και για
κόρη και για παντρεμένη. Αυτό το γράψετε την πρώτη
και τη δεύτερη φορά. Άμα κομμάτι γνωριστής (ας είναι
και μ' άλληλογραφία) γράψετε άγαπητή κυρία Άλε-
ξάντρα» να πούμε. Άν είναι παντρεμένη όμως δεν πάει
να της γράψετε με το μικρό της όνομα, μ'α πάντα με το
έπίθετό της.—κ. Άντικουρουπιδίν. Ο άγαπητός μας
Γιάννης Περιγιαλτής μ'ας γράφει τάχα λουθα που μπορούν
να χρησιμεύουν και γι' άπάντηση στο γράμμα σας:
«... Λοιπόν από τώρα που έκαλογνώρισες τί κρίβει το
Βρωμορωμείο, άκου και μια γνώμη μου: Ο διευθυντής
ένος φύλλου και μάλιστα σαν το «Νουμά», ποτέ μ'α ποτέ
δεν δέχεται έστω κι' από γνωστούς και τίμιους καλούς
έργο μεταφρασμένο αν δεν συναποστέλλεται και το πρω-
τότυπο, έντυπο ει δυνατόν. Αυτή ή άρχή να καθιερωθή
και να δημοσιευθή στο «Νουμά» για να τη μάθουν κι'
άλλοι». Έχει τόσο δικιο ο συνεργάτης μας που δεν μπο-
ρούμε παρά ν'άρχινήσουμε να εφαρμόζουμε την άρχή από
λόγου σας και να ζητήσουμε και το πρωτότυπο.—κ. Δελ.
Σ. Γ. Βοϊτσά. Τα λάβαμε. Θα σ'ας γράψουμε.—κ. Δελ.
Σήγμα. Καλά. Θα δημοσιευτή στο άλλο φύλλο, μ'α άφού
μ'ας στείλετε πρώτα το άληθινό σας όνομα. Πρέπει του-
λάχιστον έμεις να ξέρουμε, αν όχι κ' οι άναγνώστες μας,
ποιός μ'ας γράφει.—κ. Σιμωνιδί. Άπό π'α πεζά έπιγράμ-
ματά σας δημοσιεύουμε εδώ το πιο άληθινό: κ. Ξερό-
πουλος—Άργεντινή δεκάρα της φιλολογίας.—Άγνωστο
φίλο, Ν. Υόρκη. Δεν έχετε δικιο. Στην μετάφραση
του Λόγγου το ρήμα μπαίνει στο τέλος, όχι κατά Γερμα-
νική, αλλά κατά Έλληνική σύνταξη. Άνοιχτε το πρωτό-
τυπο να δήτε. Με τ' άλλα τα χωρατά σας γελάσαμε και
σ'ας εύχαριστούμε.—κ. Σέκε Νέτ. Άφού τόσο έπιμένετε
για να μη σ'ας χαλάσουμε το χατήρι, δημοσιεύουμε δ'α το
προς Κουρούπη επίγραμμα σας:

Για κείνο που κατάφερε

Με τόση σαχλαμάρα

σου στέλνω άπ' τα σταμνάδικα

μια πήλινη τιάρα.

—κ. Κώστα Ταγκαλή. Καλύτερο άπ' όλα το ας' ένα
δέντρο. Θα το δημοσιεύσουμε, άφού μάθουμε πρώτα το
άληθινό σας όνομα.